

Vári Fábián László

Mítoszaimból

Angyalok

Mögöttem két szárny összezárul,
egy kezet érzek a vállamon.
Tarkómat jóleső meleg éri –
elborzadni még nincs okom.

A következő léghuzattal
megérkezik a másik angyal,
s már négy tüdőből dől az ózon,
a bizonyosság-erejű égi jel.

Megfürdöm benne, nem irtózom.
Az írás szerint, ha menni kell,
csak makulátlan tisztaságban
szédülhetek az égbe fel.

Arcom elvesztése

Itt hagyni semmit nem sajnálok.
Csak földet, folyót, fuvallatot,
s mi ezek fölött úrnak látszik,
a kelő és lenyugvó napot,

mit éltem során megismertem –
bort, szoknyát, dalt –, mind áthatott –
a nemek közt dúló szerelmet
és cselédjét, a csúf bánatot,

akivel olykor ágyba esve
hinni kezdtem, hogy hozzám szépül.
S egy kakasszóra alakot váltva
itt hagyott pőrén, arcom nélkül.

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ (1951) Mezőváriban (Ukrajna) élő író, műfordító, néprajzkutató.

Váltott gyerek

Az éjszakát rossz lelkek járók,
hidegleléssel, vírussal vernek.
A kertek alatt is sivalkodik
valami csóró, idétlen gyermek.

Megvénült, mondják, ördögfattyá,
befoghatatlan fogatlan szája.
Csúnyán átvert dajkája csecsét
a vén gonosz tövig lerágta.

A férfinép elunta végül,
s a keresztútra tették ki éjjel.
Az övéi hamar köré gyűltek,
testét befújták borjúvérrel.

Arcom keresése

Emberi arcom összeszedni
indulok – akár állat-alakban.
Az Úrnak színe előtt mégsem
mutatkozhatom halotti maszkban.

Holdanyámat szólítom, kérem,
szemüregem töltse fel fénnel,
halló fülekhez juttasson engem,
mehessek tovább több eséllyel.

Beszédszerveimért iszonyú
s nehéz útra kellene kelnem.
A denevérek ultrahangra
programozhatnák át a nyelvem.

Illés oldalán

Már ikrásodnak a fellegek,
a fény bójái helyükre ülnek.
Ma nem eshet meg már semmi bűn –
megnyugvás a zaklatott fülnek.

Erőm felett való lesz az út?
Szent Illés prófétán jár eszem.
Ha késnék a tüzes szekér,
a követek itt vannak velem.

Az ég alatt villanásokra,
a megnyíló kapukra figyelünk.
Makulátlan vagyok már, tiszta.
Rendben, jó uraim. Mehetünk.

Török László: Esküvő. Nincs időnk vární, 1973